

Lech Krzyżanowski

Studium Podyplomowe Konserwacji Malarstwa i Rzeźby Polichromowanej

---

Ochrona Zabytków 25/1 (96), 55

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

STUDIUM PODYPLOMOWE KONSERWACJI MALARSTWA I RZEŻBY POLICHROMOWANEJ

W dniu 15 października 1971 rozpoczęto zajęcia na Studium Podyplomowym Konserwacji Malarstwa i Rzeźby Polichromowanej, zorganizowanym przez Instytut Zabytkoznawstwa i Konserwatorstwa Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. W ten sposób zostały urzeczywistnione wysuwane od szeregu lat postulaty wielu instytucji oraz środowiska konserwatorskiego, aby zapewnić dyplomowanym konserwatorom stałą możliwość podnoszenia kwalifikacji zawodowych.

Program studium przewiduje następujące zajęcia: paleografia, ikonografia, kostiumologia, metody konserwacji malarstwa na płótnie, metody konserwacji malarstwa na drewnie, metody konserwacji malarstwa ściennego, metody konserwacji rzeźby polichromowanej, dokumentacja konserwatorska, badania technologiczne malarstwa sztalugowego i ściennego, mikrobiologia, dezynfekcja, własności stosowania żywic sztucznych, kierunki i tendencje konserwatorskie.

Program ten może ulec modyfikacji w wyniku wspólnych dyskusji uczestników Studium i pracowników naukowych Instytutu. Zajęcia będą trwały 9 miesięcy (trzy dni w miesiącu), na zakończenie przewidziany jest egzamin. Dziesięciu uczestników reprezentuje wszystkie pracownie Pracowni Konserwacji Zabytków, bowiem tylko PKZ zgłosiły kandydatów, chociaż Studium ma charakter otwarty.

Studium powstało w wyniku wspólnych starań Zarządu PKZ i Instytutu Zabytkoznawstwa i Konserwatorstwa UMK. Na szczególne podkreślenie zasługuje wielki wkład Instytutu, który opracował założenia programowe, szczegółowy program i skierował trzynastu pracowników naukowych do prowadzenia zajęć.

Mamy więc obecnie w kraju dwa podyplomowe studia konserwatorskie, powołane przez Ministerstwo Oświaty i Szkolnictwa Wyższego. Od 1970 roku działa Studium Podyplomowe Konserwacji Zabytków Architektury na Politechnice Warszawskiej (2-letnie, sprawy doszkalania konserwatorów wyczerpująco omówiono w numerze 2/1971 „Ochrony Zabytków”), na którym rozpoczął się już drugi kurs. Obecnie zaś trwają zajęcia na Studium w Toruniu. Aby obraz był pełny, należy także wymienić dokształcanie podyplomowe konserwatorów na Wydziale Konserwacji Dzieł Sztuki ASP w Krakowie. Rozpoczął się już nabór oraz kursy przedegzaminacyjne na pięcioletnie Studium Konserwacji Elementów Architektonicznych, które Ministerstwo Oświaty i Szkolnictwa Wyższego powołało w toruńskim Instytucie.

W ciągu ostatnich dwóch lat został zatem dokonany istotny postęp w dziedzinie szkolenia konserwatorskiego. Po kilkunastoletnim okresie dyskusowania i wysuwania postulatów uczelnie wykazały, że są w stanie realizować studia wyższego rzędu. Ma to podstawowe znaczenie dla praktyki konserwatorskiej, zapewnia bowiem roczny napływ ok. 30 osób po egzaminach studiów podyplomowych.

Można mieć nadzieję, że fakt ten — utrwalając pozycję naszego konserwatorstwa — przyspieszy powołanie narodowego instytutu konserwatorskiego. Zespoły naukowców i praktyków konserwacji, które dziś realizują ambitne zadania szkoleniowe, będą w stanie na podstawie istniejącej bazy naukowo-badawczej stworzyć podstawy tego instytutu.

Lech Krzyżanowski

WYSTAWA KONSERWATORSKA „ZABYTKOWA ARCHITEKTURA I BUDOWNICTWO PRZEMYSŁOWE ŁODZI”, LISTOPAD 1971

W dniu 12 listopada dokonano otwarcia wystawy zorganizowanej przez Konserwatora Zabytków m. Łodzi z okazji XXI Ogólnopolskiej Sesji Naukowej Stowarzyszenia Historyków Sztuki. Obrady Sesji poświęcone były zagadnieniom sztuki 2 połowy XIX wieku, a zlokalizowanie ich w Łodzi stworzyło jedyną w swym rodzaju okazję wzbogacenia treści sesji konfrontacją z ówczesną miejską zabudową mieszkalną i przemysłową. Uczestnicy zostali wprowadzeni w złożoną problematykę zachowania substancji zabytkowej w żywym i intensywnie rozwijającym się organizmie wielkiego, nowoczesnego miasta.